

VII ZAKLJUČAK

Pojedine dobre vesti, kao što je ona da je izborom Gordane Suše nakon više od godinu dana popunjen sastav Saveta Republičke radiodifuzne agencije, ili da se radi na studiji čiju izradu finansira Evropska komisija i analizi medijskog tržišta u zemlji, a što bi trebalo da omogući dalji rad na medijskoj strategiji, ili da shodno prošlogodišnjim izmenama Krivičnog zakonika, sudovi strože sankcionišu pretnje novinarima i napade na njih, mogli bi da ukazuju da se Srbija kreće u pravcu iznalaženja rešenja za brojne probleme sa kojima se medijska scena suočava. Sa druge strane, međutim, postoje i dijametralno suprotne naznake, i primeri opstrukcije bilo kakvih reformskih pomaka. Neki od tih primera su izmene poreskog zakonodavstva koje znatno poskupljuju programsku razmenu sa inostranstvom, kao i ozbiljno kašnjenje sa ispunjavanjem obaveza po Akcionom planu uz Strategiju za prelazak sa analognog na digitalno emitovanje radio i televizijskog programa. Takođe, problemi do kojih će dovesti odlaganje i izbegavanje privatizacije javnih medija i na koje medijska udruženja godinama ukazuju, pokazali su se u punom svetlu, u periodu na koji se ovaj izveštaj odnosi. Odsustvo bilo kakvih mehanizama sistemske zaštite budžetski finansiranih medija od uticaja na uređivačku politiku koje vrše njihovi formalni osnivači, bilo da se radi o nacionalnim savetima nacionalnih manjina, kao u slučaju dnevnog lista „Mađar so”, bilo da se radi o lokalnim vlastima, kao u slučaju Javnog preduzeća "Štampa radio i film" (ŠRIF) iz Bora, još jednom potvrđuje neophodnost okončanja procesa privatizacije javnih medija. Pri tom, primeri pojedinačnih neuspelih privatizacija, ne mogu biti izgovor za odustanak od ovog procesa u celini, budući da društvo jednostavno ne poseduje mehanizme za odbranu od zloupotrebe sredstava poreskih obveznika za najogoljeniju promociju stranačkih politika i stranačkih lidera, nauštrb ostvarivanja javnog interesa. Sve dok vlast nastavlja da menja fokus svoje agende za novu medijsku javnu politiku shodno potrebama sopstvene političke promocije ili ulaganja interesu krupnog kapitala, medijska scena u Srbiji teško može da očekuje ozbiljan napredak. A da vlast postupa upravo tako, najupečatljivije svedoče izjave ministra kulture. Dok je prošlog meseca izjavljivao da je najznačajniji problem u medijskom sektoru izostanak ili manjak odgovornosti prema javnosti i javnoj reči, a izmenjeni Zakon o javnom informisanju podsticajan za uređenje medijskog prostora, ministar se ovog meseca bavio arbitranjem u sukobu između domaćih tajkuna i nemačke WAZ-Mediengruppe, te prebacivanjem fokusa na pitanje vertikalne koncentracije, odnosno situacije u kojoj su izdavači dnevnih novina istovremeno i vlasnici distributivne mreže. Idućih meseci, po svemu sudeći, fokus agende srpskih vlasti biće na nekoj novoj temi, a da nikakvi pomaci, ni po pitanju odgovornosti prema javnosti i javnoj reči, ni po pitanju zaustavljanja dalje medijske koncentracije, bilo horizontalne ili vertikalne, neće biti napravljeni.